

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5058/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Branka Romanića iz Odre (Grad Zagreb), Carica 19, OIB: 30248367145, kojeg zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koje zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 1. srpnja 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja Ivona Sumića - odvjetničkog vježbenika i zamjenika punomoćnika tuženika Marka Metelka - odvjetnika, dana 22. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3207573401 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 04.10.2006.g., u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora;

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Branku Romaniću, OIB: 30248367145, Carica 19, Zagreb isplati iznos od 136,17 eur sa zateznim kamatama tekućim od 1. lipnja 2025. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Branku Romaniću, OIB: 30248367145, Carica 19, Zagreb isplati iznos od 247,64 eur, u roku od 15 dana.

IV Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Branku Romaniću, OIB: 30248367145, Carica 19, Zagreb trošak parničnog postupka u iznosu od 313,18 eur

sa zateznim kamatama od 22. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 4. listopada 2006. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 3207573401, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 14.680,39 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, da je u članku 2. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, što je rezultiralo time da je tuženik prilikom isplate kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita (tzv. ulazna naknada) u iznosu od 136,17 eur. Tužitelj navodi da je navedena odredba predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade nišetna, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 2. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu nišetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03). Tužitelj ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 2. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita, ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od korisnika kredita i da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 2. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Tužitelj ističe da je predmetna odredba nišetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Tužitelj navodi da pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točki (točka 3. tužbenog

zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 11.10.2006. (dan plaćanja naknade) do dana 31.05.2025. u iznosu od 247,64 eur. Slijedom navedenog tužitelj zahtjeva utvrditi da je ništetna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3207573401 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 4. listopada 2006., u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora; naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 136,17 eur sa zateznim kamatama tekućim od dana 1. lipnja 2025. do isplate, iznos od 247,64 EUR na ime uglavničenih zateznih kamata te naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti spori osnovanost tužbe, odnosno tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom, ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanje naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva, navodi da je tuženik tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita, da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama. Tuženik ističe prigovor zastare. Tuženik ističe da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnici, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se treba smatrati savjesnim. Zaključno, tuženik predlaže naslovnom sudu odbiti tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove postupka.

3. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) te isplate iznosa od 136,17 eur po osnovi plaćene naknade i iznosa od 247,64 eur po osnovi uglavničenih zateznih kamata na iznos plaćene naknade (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 136,17 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu pri čemu valja istaknuti da se sukladno odredbi čl. 35. st. 1. i st. 2. ZPP-a kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva dok se kamate ne uzimaju u obzir ako ne čine glavni zahtjev. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.645,95 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 136,17 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 14. svibnja 2026.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: dopis tuženika od 10. listopada 2024. (list 6 spisa), Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3207573401 od 4. listopada 2006. (list 7-10 spisa), obračun zatezne kamate (list 11-12 spisa), izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima-osnovna uputa (list 100-101 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom dijela odredbe čl. 2. ugovora o kreditu broj 3207573401 od 4. listopada 2006. kojom je ugovoreno plaćanje naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora, zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog po osnovi naknade na temelju te odredbe te zahtjev za isplatu zateznih kamata izraženih u apsolutnom iznosu na iznos naplaćene naknade za razdoblje od 11. listopada 2006. do 31. svibnja 2025.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 3207573401 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 4. listopada 2006. u iznosu od 14.680,38 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1.), s namjenom za kupnju vozila (čl. 5.), da je čl. 2. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

8. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju automobila, za privatne svrhe, nekih polovicu iznosa za kupnju da je imao, a za preostali dio mu je trebao kredit, da su mu u auto kući sve pripremili i misli da je išao u banku odnijeti neke papire i nešto potpisati te misli, ali nije siguran, da su mu ugovor o kreditu dali u auto kući, da zna da je ugovor bio u CHF, ali da se ne sjeća da mu je itko išta objašnjavao pa niti u pogledu naknade.

9. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZPP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZPP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno

pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela sporne odredbe čl. 2. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

11.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

11.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 2. predmetnog ugovora u navedenom dijelu određena odnosno određiva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi. Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

11.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan naknadu platiti. Vezano za pozivanje tuženika na letke i izvatke iz odluka banke valja istaknuti da na temelju istih tužitelj kao potrošač nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

11.4. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

11.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.

Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

12. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba nije određena niti određiva to je ista u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništava. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

12.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu kako je to navedeno u točki I izreke presude valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da visina među strankama nije sporna niti u pogledu naknade niti u pogledu izračunate kamate, a i iz dopisa tuženika od 10. listopada 2024. proizlazi da je tužitelj platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva dana 11. listopada 2006. u iznosu od 1.026,00 kn što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 136,17 eur.

14. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

14.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe ugovora o kreditu na temelju koje je naplaćena naknada, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

15. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem djelomično ništetne odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

15.1. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 136,17 eur sa zateznim kamata od 1. lipnja 2025., kako je to tužitelj zahtijevao, do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

16. U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 247,64 eur, koji se odnosi na zateznu kamatu na iznos od 136,17 eur za razdoblje od 11. listopada 2006. do 31. svibnja 2025., valja istaknuti da tužitelj sukladno odredbi čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a ima pravo zahtijevati

isplatu zatezne kamate na iznos plaćene naknade (glavnica) od dana stjecanja tuženika do isplate pa samim time tužitelj ima pravo zahtijevati i isplatu zatezne kamate u apsolutnom iznosu od dana stjecanja tuženika do dana podnošenja zahtjeva za isplatu zatezne kamate izražene u apsolutnom iznosu. Slijedom navedenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa od 247,64 eur i odlučiti kao pod točkom III izreke presude.

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

17.1. Tužitelju je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 22. rujna 2025. u iznosu od 50,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 14. svibnja 2026. i dana 1. srpnja 2026. u iznosu od po 50,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 250,00 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,18 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eur.

Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 313,18 eur.

17.2. Tuženiku u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a nije dosuđen trošak sastava podneska od 16. listopada 2025. jer nije bio potreban za vođenje parnice.

17.3. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

17.4. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV izreke presude.

U Zagrebu, 22. srpnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 30,00 eur

2. tuženik po pun.

3. spis

Broj zapisa: **9-3088b-177ec**

Kontrolni broj: **0b38d-8aa6e-7e03e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.